

olle ödde egga wenda. Pühha kirri ütles: „Üts ustaw söbber peab tuggewaminne wasto hädda aeal kui wend.“ Kui meie pojat üks nisuggune söbber olleks, kui temmal omma loddo üks parras felttimees olleks, siis ei prugiks temma jallaja ommale feltsi otjida ja ennast pärrast wallega wabbandada.“ „Se on küll tössi,“ ütles praua, „agga egga siis need mönned päwad woi middagi aidata, siis meie peafsime tedda jo hopis ommale japsiks wõtma.“ „Sedda möilen minna ka,“ ütles herra, „agga nende päwadega wöime meie tedda esiteks hästi tähhele panua, kas temma töeste nenda on kui ta näitab. Temma isja on tedda ja temma wannemad wenda, les tündre-seppa ammetit on öppinud, wälja läffitanud leiba ja rahha tenima, ja neid käsfinud kolme aasta pärrast taggasi tulla omma maale ja tedda ülles otjida. Wridli woiks selle aea meie jures olla ja kolis käia. Ja minna usjun, ta on ka wist minno suggulane: minno isja tuli norelt Tirolimaalt seie, ja rälis et temmale küll mitte wenda, agga ommeti momni emalt suggulane senna jänud.

Praua olli esfiotsja wägga kartlik Wridlit omma jure jätta, temma arwas sest ommale mitto pahhandust, häbbi, tülli ja kullo tulleswad; siiski leidis ta, et Wridli mõistlik ja terrane pois olli, ja temma allandus ja armastus, lemna leppilik ja lapselik meel ja wimaks Willemi palwed woitsid

temma süddant. Willemi silmad hiilgasid rõõmo pärrast, kui ööldi, et Wridli temmale felttimehheks ja wennaks pididi jama. Wridli isse tännas silma weega. „Oh kui armolinne on Summal minno wasto, mind wöetasse armust ni armsaste wasto, suggulasseks ja pojaks, ja minno waene isja peab leigest mahhajätud sullase tenistust otjima. Peaks temma ommetegi teadma, mis suurt önne Summal minnule on walmistand, se rõõm saaks temma ennese rasket kurwastust kergitama.“ „Noh, Summal woib tedda iggal wiisil rõmustada,“ ütles tohter, pallume meie agga holega temma eest; ja sinul olgo se leige suremaks murreks, et sa waggaks ja mõistlikuks mehheks kaswad, se saab siis isja leige surem rõõm ollema. Agga minna tahhan Tirolimaale kirjutada, ja kulata kus so isja on, ja kui meie peafsime temma ellamisse tohta teada sama, siis sinna woid jubba isse temmale kirjutada ja temmale leik teada anda.“ Wridli tännas tohtrit isseärranis selle wiimse lubbamisse eest weel wägga süddamest. Ja olli selle lotusse sees sedda rõõmsam; ka siis kui ta hakkas kolis käima. Ja et temma Willemit öppimises küll ial ei wöinud kätte sada, siis püdis ta ommeti temma järrele, ja temma allalinne hool ja hea tahtminne teggid ka Willemile uut öppimisse himmo, ja se, ja laste hea kokkoleppiminne rõmustasid isseärranis prauat wägga. Ja Wridli jäi temma melest aeg aealt ilka armsamaks.